DOMSTOLENS DOM (första avdelningen)

den 19 mars 2009 *

I mål C-270/07,

angående en talan om fördragsbrott enligt artikel 226 EG, som väckts den 6 juni 2007,

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av F. Erlbacher och A. Szmytkowska, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande,

mot

Förbundsrepubliken Tyskland, företrädd av M. Lumma och C. Schulze-Bahr, båda i egenskap av ombud, biträdda av U. Karpenstein, Rechtsanwalt,

svarande,

meddelar

* Rättegångsspråk: tyska.

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden P. Jann samt domarna M. Ilešič, A. Borg Barthet, E. Levits och J.-J. Kasel (referent),

generaladvokat: M. Poiares Maduro,
justitiesekreterare: handläggaren K. Sztranc-Sławiczek,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 4 september 2008,

med hänsyn till beslutet, efter att ha hört generaladvokaten, att avgöra målet utan förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Europeiska gemenskapernas kommission har yrkat att domstolen ska fastställa att Förbundsrepubliken Tyskland har underlåtit, eller underlåter alltjämt, att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 1 och artikel 5.3 och 5.4 i rådets direktiv 85/73/EEG av den 29 januari 1985 om finansieringen av de veterinära besiktningar och kontroller som anges i direktiven 89/662/EEG, 90/425/EEG, 90/675/EEG och 91/496/EEG (EGT L 32, s. 14; svensk specialutgåva, område 3, volym 18, s. 104), i dess lydelse enligt rådets direktiv 97/79/EG av den 18 december 1997 (EGT L 24, 1998, s. 31) (nedan kallat direktiv 85/73), samt, från den 1 januari 2007, enligt artikel 27.2, 27.4 och 27.10 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 882/2004 av den 29 april 2004 om offentlig kontroll för att säkerställa kontrollen av efterlevnaden av foder- och livsmedelslagstiftningen samt bestämmelserna om djurhälsa och djurskydd

(EUT L 165, s. 1, och rättelse i EUT L 191, s. 1) i dess lydelse enligt kommissionens förordning (EG) nr 776/2006 av den 23 maj 2006 (EUT L 136, s. 3) (nedan kallad förordning nr 882/2004), genom att inte anpassa 4 § i delstaten Schleswig-Holsteins lag av den 12 januari 1998 om genomförande av hygienbestämmelser för kött och fjäderfäkött (Ausführungsgesetzes zum Fleischhygienerecht und zum Geflügelfleischrecht des Landes Schleswig-Holstein) (GVOBl. Schl.-H. 1998, s. 2) (nedan kallad delstaten Schleswig-Holsteins lag om genomförande) till dessa gemenskapsbestämmelser.

Tillämpliga bestämmelser

De gemenskapsrättsliga bestämmelserna

2 Det följer av artiklarna 3.1 A d och 5.1 a ii jämförda med kapitel VIII punkt 40 e i bilaga 1 till rådets direktiv 64/433/EEG av den 26 juni 1964 om hygienproblem som påverkar handeln med färskt kött inom gemenskapen (EGT 121, 1964, s. 2012; svensk specialutgåva, område 3, volym 1, s. 89), i dess konsoliderade lydelse enligt rådets direktiv 91/497/EEG av den 29 juli 1991 (EGT L 268, s. 69; svensk specialutgåva, område 3, volym 39, s. 58) (nedan kallat direktiv 64/433), att besiktningar efter slakt av färskt kött vid behov omfattar laboratorieundersökningar som i förekommande fall inbegriper en bakteriologisk undersökning och en undersökning för att spåra rester av ämnen med farmakologisk verkan.

3 Direktiv 64/433 upphävdes med verkan från och med den 1 januari 2006, genom Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/41/EG av den 21 april 2004 om upphävande av vissa direktiv om livsmedelshygien och hygienkrav för tillverkning och utsläppande på marknaden av vissa produkter av animaliskt ursprung avsedda att användas som livsmedel och om ändring av rådets direktiv 89/662/EEG och 92/118/EEG samt rådets beslut 95/408/EG (EUT L 157, s. 33).

4 Enligt artikel 4.1 i direktiv 2004/41 ska hänvisningar, bland annat till direktiv 64/433, beroende på sammanhanget, anses som hänvisningar till Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 853/2004 av den 29 april 2004 om fastställande av särskilda hygienregler för livsmedel av animaliskt ursprung (EUT L 139, s. 55) och till Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 854/2004 av den 29 april 2004 om fastställande av särskilda bestämmelser för genomförandet av offentlig kontroll av produkter av animaliskt ursprung avsedda att användas som livsmedel (EUT L 139, s. 206, och rättelse i EUT L 226, s. 83).

5 Det följer av artikel 5.1 d och f i förordning nr 854/2004 jämförd med kapitel II i bilaga 1 D och F till denna, att besiktning efter slakt av färskt kött ska, närhelst det anses nödvändigt, inbegripa laboratorieundersökningar för att ställa en definitiv diagnos eller för att bland annat fastställa om en djursjukdom föreligger eller om andra faktorer föreligger som kan leda till att köttet förklaras otjänligt som livsmedel eller att begränsningar införs för dess användning. Den officiella veterinären ska också se till att andra nödvändiga laboratorieundersökningar utförs.

6 När det gäller finansieringen av besiktningarna och kontrollerna i fråga föreskrivs i artikel 1 i direktiv 85/73 att medlemsstaterna ska se till att ta ut en gemenskapsavgift för de kostnader som dessa besiktningar och kontroller medför.

7 Enligt artikel 5.1 i direktiv 85/73 ska gemenskapsavgifterna bestämmas så att de täcker de utgifter som den behöriga myndigheten har i fråga om löner och sociala kostnader för besiktningsenheten samt administrativa kostnader i samband med genomförandet av besiktningar och kontroller, till vilka kan hänföras nödvändiga kostnader för fortbildning av inspektörer. Medlemsstaterna får vidare, enligt punkt 3 i denna artikel, ta ut ett högre belopp än gemenskapsavgiften under förutsättning att det totala belopp som varje medlemsstat tar ut inte överstiger de faktiska kostnaderna för besiktningen. I punkt 4 i artikeln föreskrivs att dessa gemenskapsavgifter ska ersätta varje annan skatt eller hygienavgift som medlemsstaternas nationella, regionala eller kommunala myndigheter tar ut för de besiktningar och kontroller som avses i artikel 1 i samma direktiv.

8 I kapitel I punkt 1 i bilaga A till direktiv 85/73 fastställs de schablonbelopp som ska täcka kostnaderna för besiktning i samband med slakt. Finansieringsformerna för kontroller och besiktningar i samband med styckningen föreskrivs i punkt 2 i samma kapitel. I nämnda kapitel I, punkt 4 a och b föreskrivs följande:

”Medlemsstaterna får, för att täcka de högsta kostnaderna,

a) höja de schablonbelopp som anges i punkterna 1 och 2 a för en viss anläggning.

…

b) eller ta ut en avgift som täcker de faktiska kostnaderna.”

9 I artikel 27 i förordning nr 882/2004 föreskrivs följande:

”1. Medlemsstaterna får ta ut avgifter eller pålagor för att täcka kostnaderna för offentlig kontroll.

2. Medlemsstaterna skall dock beträffande de verksamheter som avses i bilaga IV, avsnitt A och i bilaga V, avsnitt A se till att en avgift tas ut.

…

4. Avgifter som uttagits för offentlig kontroll i enlighet med punkt 1 eller 2:

a) får inte vara högre än de ansvariga behöriga myndigheternas kostnader i förhållande till de kriterier som anges i bilaga VI, och

b) får fastställas som schablonbelopp på grundval av de kostnader som de behöriga myndigheterna haft under en bestämd tid eller, i tillämpliga fall, till de belopp som fastställs i bilaga IV, avsnitt B eller i bilaga V, avsnitt B.

…

10. Utan att det påverkar de kostnader som härrör från de utgifter som avses i artikel 28 får medlemsstaterna inte ta ut andra avgifter än de som anges i denna artikel för genomförandet av den här förordningen.

…”

De nationella bestämmelserna

10 4 § i delstaten Schleswig-Holsteins lag om genomförande har följande lydelse:

”1) Avgiftsnivåerna för besiktning före och efter slakt, inbegripet undersökningar för att spåra rester, trikinkontroller och hälsokontroller, ska fastställas per djur beroende på art. I styckningsanläggningarna i vilka köttet styckas eller benas ur, fastställs avgiftsnivåerna per kilo kött med ben.

2) I beräkningen av avgiftsnivåerna ingår

1. löner och sociala kostnader för besiktningsenheten,

2. administrativa kostnader i samband med genomförandet av besiktningar och kontroller. Till dessa kan kostnader för fortbildning av inspektörer hänföras.

3) De administrativa avgifterna får höjas proportionerligt upp till

1. 100 procent när besiktningen sker på begäran mellan kl. 18.00 och kl. 7.00 på morgonen, på stora företag mellan kl. 18.00 och kl. 6.00 på morgonen, på lördagar efter kl. 15 samt på söndagar eller lagstadgade helgdagar.

2. 50 procent när besiktningen sker på begäran utom besiktningstid eller fastställda slaktdagar.

4) …

Förutom avgifter ska avgifter tas ut för följande kostnader:

…

2. transportkostnad[er] för de bakteriologiska undersökningarna (bakteriologiska prover, BSE-prover och andra misstänkta prover förutom sådana från undersökningar för att spåra rester …) och

3. undersökningskostnad[erna] för de prover som avses i punkt 2 …”

Det administrativa förfarandet

11 Med anledning av ett klagomål riktade kommissionen den 21 mars 2005 en formell underrättelse till Förbundsrepubliken Tyskland genom vilken den informerade

medlemsstaten om att kommissionen ansåg att 4 § 4 i delstaten Schleswig-Holsteins lag om genomförande inte överensstämmer med relevanta bestämmelser i direktiv 85/73, såsom domstolen tolkade dessa i dom av den 30 maj 2002 i de förenade målen C-284/00 och C-288/00, Stratmann och Fleischversorgung Neuss (REG 2002, s. I-4611).

12 Den 20 maj 2005 svarade de tyska myndigheterna på nämnda formella underrättelse och anförde att det saknades anledning för kommissionen att ifrågasätta att direktiv 85/73 hade införlivats på ett korrekt sätt med nationell rätt samt att domen i det ovannämnda målet Stratmann och Fleischversorgung Neuss inte var tillämplig i det aktuella fallet.

13 Kommissionen fann inte detta svar tillfredsställande och sände den 4 juli 2006 ett motiverat yttrande i vilket den upprepade de anmärkningar som framställts i den formella underrättelsen samt uppmanade Förbundsrepubliken Tyskland att inom två månader från delgivningen av det motiverade yttrandet vidta nödvändiga åtgärder för att följa detta.

14 Nämnda medlemsstat svarade inte på det motiverade yttrandet. Kommissionen väckte därför förevarande talan.

Talan

Parternas argument

15 Kommissionen har gjort gällande att de behöriga myndigheterna i delstaten Schleswig-Holstein, genom tillämpning av artikel 4 § 4 i delstaten Schleswig-Holsteins lag om genomförande, kan ta ut belopp som motsvarar kostnaderna för genomförande av bakteriologiska undersökningar avseende färskt kött utöver gemenskapsavgiftens

schablonbelopp. I domen i det ovannämnda målet Stratmann och Fleischversorgung Neuss fastslog emellertid domstolen att det följer såväl av ordalydelsen i direktiven 64/433 och 85/73 som av dessa direktivs mål att de kostnader som uppkommit på grund av dessa undersökningar täcks av gemenskapsavgiften som medlemsstaterna tar ut i enlighet med det sistnämnda direktivet.

16 Denna situation förändrades inte av att de nya gemenskapsbestämmelserna, nämligen förordningarna 853/2004 och 854/2004, från och med den 1 januari 2006, samt förordning nr 882/2004, från och med den 1 januari 2007, trädde i kraft. Det följer för det första av ordalydelsen i de relevanta bestämmelserna i dessa förordningar att bakteriologiska undersökningar fortfarande omfattas av de obligatoriska undersökningar och hälsokontroller vilkas kostnader täcks av gemenskapsavgiften. Ingen annan avgift än gemenskapsavgiften får följaktligen tas ut för dessa undersökningar. 4 § 4 i delstaten Schleswig-Holsteins lag om genomförande strider för det andra mot de relevanta gemenskapsbestämmelsernas mål. Dessa gemenskapsbestämmelser syftar till, såsom domstolen redan har fastslagit i domen i det ovannämnda målet Stratmann och Fleischversorgung Neuss, vilket är analogt tillämpligt på de nya gemenskapsbestämmelserna, att undvika den snedvridning av konkurrensen som kan uppstå till följd av att undersökningar och kontroller finansieras på olika sätt. Det finns emellertid en risk att detta mål inte uppnås om vissa kontrollåtgärder som föreskrivs i gemenskapsrätten tillåts ligga utanför det system för gemenskapsfinansiering som harmoniserats på detta sätt och bli föremål för särskilda nationella avgifter.

17 I motsats till vad Förbundsrepubliken Tyskland har gjort gällande finns det inte stöd för en bestämmelse som 4 § 4 i delstaten Schleswig-Holsteins lag om genomförande i kapitel I punkt 4 i bilaga A till direktiv 85/73. I domen i det ovannämnda målet Stratmann och Fleischversorgung Neuss, uteslöt domstolen nämligen uttryckligen möjligheten att åberopa denna punkt 4 b för att ta ut kostnaderna för de bakteriologiska undersökningarna utöver avgiftens schablonbelopp. I denna dom fastslog domstolen dessutom att en avgift som tas ut enligt nämnda bestämmelse ska vara i schablonform. I förevarande fall är det emellertid inte fråga om en generell höjning av gemenskapsavgiftens schablonbelopp som täcker samtliga faktiska kostnader. 4 § 4 i delstaten Schleswig-Holsteins lag om genomförande strider således mot artikel 5.4 första stycket i direktiv 85/73.

18 Kommissionen har vidare gjort gällande att dom av den 9 september 1999 i mål C-374/97, Feyrer (REG 1999, s. I-5153), vilken Förbundsrepubliken Tyskland har åberopat till stöd för sina argument, inte är relevant i förevarande fall. De frågor som domstolen prövade i denna dom är mycket olika dem som är för handen i förevarande mål.

19 Förbundsrepubliken Tyskland har framhållit att delstaten Schleswig-Holsteins lag om genomförande antogs på grundval av bestämmelserna i artikel 1 i direktiv 85/73 jämförd med kapitel I punkt 4 b i bilaga A till detta direktiv, enligt vilka medlemsstaterna får ta ut en avgift som täcker de faktiska kostnaderna för besiktning av slaktdjur och hygienundersökningar av dessa.

20 Nämnda medlemsstat har inledningsvis framhållit att den avgift som föreskrivs i delstaten Schleswig-Holsteins lag om genomförande, avseende besiktning av slaktdjur och hygienkontroller, inte omfattar transportkostnader och kontroll av de prover som tagits för att utföra bakteriologiska undersökningar. Detta överensstämmer vidare med nationell rätt enligt vilken en avgift inte i något fall täcker sådana kostnader. Det är således befogat att ta ut belopp som är avsedda att täcka sådana kostnader separat.

21 Förbundsrepubliken Tyskland har slutligen gjort gällande att delstaten Schleswig-Holstein varken tar ut avgifter för undersökningarna och kontrollerna av färskt kött, schablonbeloppen i enlighet med kapitel I punkterna 2 och 3 i bilaga A till direktiv 85/73 eller avgifter som syftar till att höja schablonbeloppen i enlighet med punkt 4 a i samma kapitel. Det kan således inte göras gällande, såsom kommissionen har gjort, att nämnda belopp tas ut ”utöver” schablonbeloppet för gemenskapsavgiften. Det är i detta fall en påtaglig skillnad mellan bestämmelserna i delstaten Schleswig-Holstein och den som var i fråga i det ovannämnda målet Stratmann och Fleischversorgung Neuss. I enlighet med punkt 32 i domen i det ovannämnda målet Feyrer kan medlemsstaterna dessutom, utan att ytterligare förutsättningar är uppfyllda, använda sig av sin möjlighet enligt kapitel I punkt 4 b i bilaga A till direktiv 85/73, med det enda förbehållet att den särskilda avgiften inte får överstiga de faktiska kostnaderna. Om detta villkor är uppfyllt

får särskilda avgifter följaktligen tas ut för olika tjänster. Det bör emellertid, såsom i förevarande fall, förekomma någon dubbel finansiering.

22 Förbundsrepubliken Tyskland har slutligen framhållit att 4 § 4 i delstaten Schleswig-Holsteins lag om genomförande varken strider mot ordalydelsen i eller målet för kapitel I punkt 4 b i bilaga A till direktiv 85/73. För det första följer det nämligen av en jämförelse mellan denna bestämmelses olika språkversioner att bestämmelsen varken utgör hinder för att flera delavgifter tas ut eller mot att avgifter och kumulerade rättigheter som utgör en ”total avgift” tas ut. För det andra ska detta direktivs mål, nämligen att harmonisera avgifternas beräkningsgrunder, inte leda till en harmonisering av de taxor som är tillämpliga, när det i själva direktivet föreskrivs undantag enligt vilka medlemsstaterna har möjlighet att beakta kostnadernas olika former.

23 Nämnda medlemsstat har tillagt att det vidare är oundvikligt att den aktuella avgiftens belopp varierar från fall till fall, eftersom de kostnader som beaktas skiljer sig åt beroende på de befintliga förhållandena i slakteriföretagen och vilken typ av undersökning som ska utföras. En avgift som syftar till att täcka de faktiska kostnaderna skiljer sig från en schablonavgift precis av den anledningen att avgiften i det första fallet beror på det berörda slakteriföretaget, under det att avgiften i det andra fallet tas ut av samtliga slakteriföretag. En bestämmelse som 4 § 4 i delstaten Schleswig-Holsteins lag om genomförande strider inte på något sätt mot det förbud mot att överstiga de faktiska kostnaderna för en besiktning som föreskrivs i artikel 5.3 i direktiv 85/73.

24 Förordningarna nr 853/2004 och nr 854/2004 samt nr 882/2004, vilka är tillämpliga sedan den 1 januari 2006 respektive den 1 januari 2007, medför inte att denna situation ändras, eftersom de argument som Förbundsrepubliken Tyskland har åberopat i punkterna 19–23 i förevarande dom är analogt överförbara på dessa nya förordningar.

Domstolens bedömning

25 Det ska inledningsvis framhållas att kommissionen har åberopat två anmärkningar till stöd för sin talan avseende åsidosättande av de skyldigheter som åligger Förbundsrepubliken Tyskland enligt, för det första, artikel 1 och artikel 5.3 och 5.4 i direktiv 85/73 och, för det andra, förordning nr 882/2004.

Den första anmärkningen

26 För att kunna bedöma huruvida den första anmärkningen är välgrundad ska det först utrönas huruvida domen i det ovannämnda målet Stratmann och Fleischversorgung Neuss, som kommissionen har åberopat, är relevant i förevarande fall och huruvida kapitel I punkt 4 b i bilaga A till direktiv 85/73 ska tolkas såsom nämnda institution förespråkar, nämligen att en avgift som tas ut i enlighet med denna bestämmelse ska vara i schablonform.

27 När det, för det första, gäller den analoga tillämpningen av domen i det ovannämnda målet Stratmann och Fleischversorgung Neuss på den rättsliga situation som är för handen i förevarande fall, ska det framhållas att, såsom Förbundsrepubliken Tyskland har gjort gällande, utan att kommissionen har bestritt denna punkt, delstaten Schleswig-Holstein såsom avgifter för undersökningar och kontroller av färskt kött varken tar ut de schablonbelopp som föreskrivs i kapitel I punkterna 2 och 3 i bilaga A till direktiv 85/73 eller avgifter som syftar till att höja schablonbeloppen i enlighet med punkt 4 a i samma kapitel.

28 Eftersom det är ostridigt att de behöriga nationella myndigheterna i förevarande fall endast tar ut en särskild avgift, även om denna avgift består av olika belopp, skiljer sig delstaten Schleswig-Holsteins bestämmelser på en viktig punkt från de bestämmelser som var i fråga i det ovannämnda målet Stratmann och Fleischversorgung Neuss.

29 Av detta följer att domstolens ställningstagande i det ovannämnda målet Stratmann och Fleischversorgung Neuss inte är analogt överförbart på en sådan situation som den som är i fråga i förevarande fall.

30 När det, för det andra, gäller tolkningen av kapitel I punkt 4 b i bilaga A till direktiv 85/73 fastslog inte domstolen, i motsats till vad kommissionen har hävdat, i punkt 56 i domen i det ovannämnda målet Stratmann och Fleischversorgung Neuss, att den avgift som föreskrivs i denna bestämmelse ska vara i schablonform.

31 De höjningar som domstolen avser i nämnda punkt 56 är nämligen de som föreskrivs i kapitel 1 punkt 4 a i bilaga A till direktiv 85/73, eftersom begreppen ”höjning” och ”schablonbelopp” endast förekommer i denna bestämmelse. I den andra delen av punkt 56, som avser möjligheten för medlemsstaterna att ta ut en särskild avgift med ett belopp som överstiger nivåerna för gemenskapsavgifterna, hänvisas inte på något sätt till ett schablonbelopp. Det enda villkoret för att medlemsstaterna ska få genomföra detta alternativ är att denna avgift täcker samtliga faktiska kostnader.

32 Av detta följer dels att nämnda avgift inte ska överstiga beloppet för de faktiska kostnaderna, dels att samtliga av dessa kostnader ska beaktas utan att det kan bortses från vissa av dem. Avgiften får således inte anta formen av en ”schablonavgift” i den mening som kommissionen uppfattar detta begrepp, eftersom det, såsom domstolen fastslog i punkt 52 i domen i det ovannämnda målet Stratmann och Fleischversorgung Neuss, just är kännetecknande för en schablonmässigt fastställd avgift att den i vissa fall överstiger den faktiska kostnaden för de åtgärder som den ska finansiera och att den i andra fall är lägre än denna kostnad.

33 Det ska tilläggas att denna tolkning av punkt 56 i domen i det ovannämnda målet Stratmann och Fleischversorgung Neuss överensstämmer fullständigt med domens systematik, eftersom denna punkt ingår i ett vidare resonemang som syftar till att besvara frågan huruvida kostnaderna för de bakteriologiska undersökningar och de trikinkontroller som genomförs enligt sekundärrätten täcks av den gemenskapsavgift

som medlemsstaterna tar ut för kontroller och hygienundersökningar av färskt kött i enlighet med samma sekundärrätt eller om nämnda medlemsstater enligt sekundärrätten får ta ut en särskild avgift utöver gemenskapsavgiften för att täcka sina kostnader.

34 Eftersom domstolen vid prövningen av begäran om förhandsavgörande i det ovannämnda målet Stratmann och Fleischversorgung Neuss inte hade att besvara frågan huruvida en avgift som har tagits ut enligt kapitel I punkt 4 b i bilaga A till direktiv 85/73 ska vara i schablonform, kan det inte från nämnda dom dras någon som helst slutsats med avseende på hur denna fråga ska besvaras.

35 En tolkning av kapitel I punkt 4 b bilaga A till direktiv 85/73, enligt vilken en avgift som har tagits ut i enlighet med denna bestämmelse inte kan bestå av flera delar, vederläggs vidare i domen i det ovannämnda målet Feyrer.

36 I punkt 26 i domen i det nämnda målet, i vilken det hänvisas till kapitel I punkt 4 b i bilaga A till direktiv 85/73, erinrade domstolen om att enligt artikel 2.3 i detta direktiv, som sedermera blev artikel 5.3 i detsamma, får den ”totala avgift som tas ut”, till vilken det hänvisas i denna bestämmelse, inte vara högre än de faktiska kontrollkostnaderna. En ”total” avgift följer emellertid nödvändigtvis av att de olika delar som denna avgift består av läggs ihop.

37 Den omständigheten att avgiften i fråga i förevarande fall består av olika delkostnader är följaktligen inte av sådant slag att den medför att denna avgift blir oförenlig med kapitel I punkt 4 b i bilaga A till direktiv 85/73.

38 I förevarande fall har det inte bestritts att avgiften i fråga inte överstiger de faktiska kostnaderna. Av detta följer att avgiften på denna punkt inte heller står i strid med kapitel I punkt 4 b i bilaga A till direktiv 85/73 (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet Feyrer, punkterna 27 och 29).

39 Av samma anledning strider nämnda avgift inte heller mot artikel 1 och artikel 5.4 i direktiv 85/73.

40 I motsats till vad kommissionen påstår utgör slutligen målen avseende öppenhet och bekämpande av snedvridning av konkurrensen inte hinder för att en sådan avgift som den som avses i kommissionens första anmärkning tas ut.

41 När det, för det första, gäller målet avseende öppenhet, ska det framhållas att det klart och i detalj framgår av nämnda avgift vilka olika delar den består av. Avgiften gör det möjligt för den betalningsskyldige att exakt få kännedom om den totala avgiftens sammansättning samt för denne att dels omorganisera sin verksamhet för att optimera denna, bland annat genom att spara in på vissa kostnader, dels, i förekommande fall, jämföra dessa kostnader med dem som andra näringsidkare har.

42 När det, för det andra, gäller målet att bekämpa en snedvridning av konkurrensen, ska det erinras om att detta bekämpande inte sker genom att det införs en avgift med ett enhetligt belopp i hela gemenskapen, utan genom att harmoniserade bestämmelser avseende finansieringen av hygienundersökningar och kontroller av färskt kött antas (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet Feyrer, punkt 40). Åtgärder för hygienundersökningar och kontroller har således harmoniserats på samma sätt som de olika delkostnader som får beaktas vid fastställandet av gemenskapsavgiften, såsom framgår av artikel 5.1 i direktiv 85/73 och av kapitel I punkterna 4 och 5 i bilaga A till detta direktiv.

43 I den mån det varken har visats eller ens påstått att den avgift som föreskrivs i 4 § i delstaten Schleswig-Holsteins lag om genomförande täcker andra delkostnader än dem som föreskrivs i gemenskapsbestämmelserna eller överstiger summan av de faktiska kostnaderna, påverkar den emellertid inte det mål avseende bekämpande av en snedvridning av konkurrensen som eftersträvas i direktiv 85/73.

44 Mot bakgrund av det ovan anförda kan den argumentation som kommissionen har framlagt till stöd för sin första anmärkning inte godtas.

45 Av detta följer att talan inte kan vinna bifall med stöd av kommissionens första anmärkning.

Den andra anmärkningen

46 Genom sin andra anmärkning har kommissionen gjort gällande att Förbundsrepubliken Tyskland, efter den 1 januari 2007, har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 27.2, 27.4 och 27.10 i förordning nr 882/2004, genom att inte anpassa 4 § i delstaten Schleswig-Holsteins lag om genomförande till dessa bestämmelser.

47 När det gäller denna anmärkning ska det med ens framhållas att det inte påstås i slutsatsen i det motiverade yttrandet av den 6 juli 2006 att Förbundsrepubliken Tyskland har åsidosatt sina skyldigheter enligt förordning nr 882/2004. Förordningen blev dessutom tillämplig först efter det att nämnda medlemsstat delgavs det motiverade yttrandet.

48 Under dessa omständigheter ska det undersökas huruvida den andra anmärkning som kommissionen har anfört till stöd för sin talan kan tas upp till prövning.

49 Det ska i detta avseende erinras om att förekomsten av ett fördragsbrott, inom ramen för en talan som väcks med stöd av artikel 226 EG, enligt domstolens rättspraxis ska bedömas utifrån den gemenskapslagstiftning som var i kraft då den tidsfrist löpte ut som kommissionen hade satt ut för att medlemsstaten i fråga skulle rätta sig efter dess motiverade yttrande (se bland annat dom av den 9 november 1999 i mål C-365/97, kommissionen mot Italien, REG 1999, s. I-7773, punkt 32, och av den 5 oktober 2006 i mål C-275/04, kommissionen mot Belgien, REG 2006, s. I-9883, punkt 34).

50 Även om de yrkanden som ansökan innehåller i princip inte kan utvidgas till att omfatta andra fördragsbrott än dem som gjorts gällande i det motiverade yttrandets slutsats och i den formella underrättelsen, har kommissionen inte desto mindre möjlighet att göra gällande att sådana skyldigheter som härrör från den ursprungliga versionen av en gemenskapsrättsakt, som senare ändrats eller upphävts, och som kvarstår genom de nya bestämmelserna, har åsidosatts. Däremot kan inte tvisteföremålet utvidgas till att avse skyldigheter som följer av nya bestämmelser som saknar sin motsvarighet i den ursprungliga versionen av rättsakten i fråga, eftersom detta skulle innebära att de formella kraven för ett korrekt genomförande av förfarandet vid fastställelse av fördragsbrottet åsidosattes (se, för ett liknande resonemang, dom av den 12 juni 2003 i mål C-363/00, kommissionen mot Italien, REG 2003, s. I-5767, punkt 22, och domen i det ovannämnda målet kommissionen mot Belgien, punkt 35).

51 I förevarande fall är det ostridigt att de avgifter eller pålagor som avses i artikel 27.2, 27.4 och 27.10 i förordning nr 882/2004 får fastställas som schablonbelopp, såsom i synnerhet framgår av artikel 27.4 b.

52 Under dessa omständigheter skiljer sig dessa avgifter och pålagor i grunden från de avgifter som medlemsstaterna kunde ta ut i enlighet med kapitel I punkt 4 b i bilaga A

till direktiv 85/73. De sistnämnda avgifterna fick, såsom framgår av punkt 32 i förevarande dom, inte fastställas som schablonbelopp, utan skulle motsvara de faktiska kostnaderna.

53 Av detta följer att kommissionen genom sin andra anmärkning har utvidgat föremålet för tvisten, i förhållande till hur detta angavs i det motiverade yttrandet, till att avse en skyldighet som följer av förordning nr 882/2004, vars motsvarighet inte finns i direktiv 85/73. Denna institution har följaktligen åsidosatt de formella kraven för ett korrekt genomförande av förfarandet vid fastställelse av ett fördragsbrott.

54 Kommissionens andra anmärkning kan således inte tas upp till prövning.

55 Mot bakgrund av det ovan anförda ska kommissionens talan ogillas.

Rättegångskostnader

56 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Förbundsrepubliken Tyskland har yrkat att kommissionen ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom kommissionen har tappat målet, ska Förbundsrepubliken Tysklands yrkande bifallas.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (första avdelningen) följande:

1) Talan ogillas.

2) Europeiska gemenskapernas kommission ska ersätta rättegångskostnaderna.

Underskrifter